

»Amerika først« – eller et fælles hjem for menneskehedens fremtid?

Af Helga Zepp-LaRouche

23. januar, 2017 – Donald Trumps tale ved sin præsidentindvielse indeholder en blanding af interessante løfter, reminiscenser fra tidligere perioder i amerikansk historie, bekendtgørelser af ting, der ikke lader sig gennemføre, og så den i USA desværre alment udbredte forestilling, at verden ud over det amerikanske kontinent ikke rigtig eksisterer, hvilket kom til udtryk hans slagord, »Amerika først!« I de nærmeste dage og uger bliver det klart, hvordan han har tænkt sig at omsætte sine løfter om en massiv stimulering af økonomien til virkelighed, og hvordan de udenrigspolitiske relationer til først og fremmest Rusland og Kina vil forme sig.

Den russiske premierminister Dimitrij Medvedev kom med den kommentar, at Obamas største, udenrigspolitiske fiasko bestod i, at han havde bragt relationen til Rusland til et absolut lavpunkt, og at hans politik med uansvarlig indblanding i andre staters interne anliggender, såsom i Irak, Ukraine eller Syrien, havde kostet tusindvis af mennesker livet. Hvis Trump holder sine løfter, vi han rette disse fejl. Alt imens Obama-administrationen afslog Ruslands invitation til at deltage i forhandlingerne om fred i Syrien i Astana, Kasakhstan, så har Trumps team derimod signaleret, at de er rede til at deltage i denne proces.

Samme dag, som Trump tiltrådte embedet, gentog den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov ved en ministermøde i Shanghai Samarbejdsorganisation (SCO), at det var absolut nødvendigt at skabe en virkelig global antiterror-koalition, hvilket allerede var blevet foreslået af præsident Putin i 2015 i FN's Generalforsamling. Lavrov sagde, at de tiltagende terroraktiviteter, der ikke har noget fortilfælde, var den største trussel mod global stabilitet. I denne kamp mod terroren afhang meget af samarbejdet med de vestlige stater, først og fremmest med den amerikanske administration. Trump på sin side bekræftede, at han har til hensigt at bekæmpe den radikale, islamistiske terror – en hensigt, der allerede er kom-

met til udtryk i det persongalleri, han har nomineret til ministerposter og rådgivere.

Hvis man derimod ser på det standpunkt, der kommer til udtryk i de fleste europæiske kommentarer til Trumps indsættelsestale, så bliver det åbenbart, at det for mange repræsentanter af mainstream-medierne, men også politikere, ikke er ISIS, der er fjenden, men derimod Trump. Medlem af redaktionen for *Spiegel Online*, Roland Nelles, er f.eks. typisk for en kaste af journalister, som med en samling redskaber i lighed med NATO's sorte propaganda leverer en fremstilling af, at sne er sort, og at Sydvestasiens befolknings lidelser da ikke skyldtes den mislykkede amerikanske politik, der er blevet forfulgt siden den tidligere amerikanske sikkerhedsrådgiver Zbigniew Brzezinski (1977-81) indsatte det »islamiske kort« imod Sovjetunionen, men derimod skyldtes Putin og Rusland. Denne kaste af hofskribenter vil miste indflydelse, når der gennem et russisk-amerikansk samarbejde skabes kendsgerninger, som selv disse postfakta-kommentatorer ikke kan komme udenom.

Trump's budskab om, at »Vi vil bygge nye veje og motorveje og broer og lufthavne og tunneller og jernbanelinjer i hele vores vidunderlige land« kan virkeligt blive et vendepunkt for den økonomiske recession. Men, det altafgørende spørgsmål bliver, om han indfrier de valgløfter, han afgav i North Carolina, om at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven, og dermed gøre en ende på kasinoøkonomien.

Trump's nominerede finansminister, Steven Mnuchin, der frem til 2002 var ansat i Goldman Sachs, lod ingen tvivl tilbage om sandhedsindholdet i denne udtalelse, da han i en ordveksling med senator Maria Cantwell aflagde forklaring i en senatshøring den 19. januar. Mnuchin argumenterede med, at man ikke kunne vende tilbage til den oprindelige Glass/Steagall-lov fra 1933, men i stedet behøvede en version for det 21. århundrede, da der i modsat fald ville opstå alt for mange likviditetsproblemer

for finansmarkederne. Han afspejlede hermed den neolibérale tænketank American Enterprise Institute's linje.

Lyndon LaRouche understreger udtrykkeligt, at kun den oprindelige, uforandrede Glas/Steagall-lov, som den blev anvendt af Franklin Roosevelt i 1933, vil kunne reorganisere det håbløst bankerotte finanssystem. Selvfølgelig vil der mangle likviditet, hvis illegitim gæld, derivatkontrakter og giftige værdipapirer af enhver art bliver afskrevet. Og derfor er Glass-Steagall også kun det første skridt og må ubetinget udvides med de tre øvrige programpunkter i Lyndon LaRouches grundlæggende »Fire Økonomiske Love«, nemlig skabelsen af en nationalbank efter Alexander Hamiltons tradition, et nationalt kreditsystem til genopbygning af den fysiske økonomi, såvel som også et forceret program til realisering af kernefusion og et internationalt samarbejde om opbygning af rumfart. Kun sådan kan vi opnå den nødvendige forøgelse af arbejdskraftens produktive evne.

LaRouche-bevægelsens aktivister vil derfor, sammen med en række andre organisationer, som Demokraterne fra Ohio eller Americans for Financial Reform, optræde deres mobilisering for at sætte Roosevelts Glass-Steagall i sin oprindelige form, såvel som LaRouches »Fire Love«, på dagsordenen som en samlet pakke.

Trump har naturligvis ret, når han problematiserer den amerikanske industris ynkelige tilstand som en følge af globaliseringen, narkotikasvøben, kriminaliteten osv. Men problemet med hans kampbrå »America First« er imidlertid, at historien for længst har udviklet sig forbi det punkt, hvor forsvaret af nok så legitime, nationale interesser er tilstrækkeligt.

Alternativet til globalisering à la amerikansk, dvs. et system, der er til fordel for det internationale finansligarki på bekostning af Det almene Vel, er ikke et tilbagefald til en ren nationalstatspolitik. Menneskehedens universalhistorie har for længst nået et punkt, hvor kun et helt nyt paradigme kan være vejen til det næste trin i evolutionen. Dette Nye Paradigme må prioritere menneskehedens *fælles* interesser og udgå fra ideen om Én Menneskehed med en fælles fremtid, som imidlertid aldrig må stå i modsætning til interesserne hos menneskeheden som helhed. Dette Nye Paradigme må adskille sig lige så tydeligt fra globaliseringens aksiom, som den moderne tid adskilte sig fra middelalderen.

Interessant nok talte den kinesiske præsident Xi Jinping, den 18. januar i FN's Nationernes Palads i Genève, netop om dette tema. Her præsenterede han sine forestillinger om, hvordan et »fællesskab for menneskehedens fælles fremtid« skulle opbygges, og faldt her tilbage på den internationale folkerets lange udviklingshistorie, fra Den Westfalske Fred over Genève-konventionen, FN's charter, Bandung-konferencens Fem Principper for fredelig sameksistens og frem til principperne for internationalt samarbejde i dag.

Det er tydeligt, at det kinesiske Nye Silkevejsinitiativ – det såkaldte Bælt-og-Vej-initiativ (»Belt and Road Initiativ«, BRI), i hvilket flere end 70 nationer allerede i dag samarbejder – netop hviler på disse principper, hvis dynamik for længst har udviklet sig til et win-win-samarbejde for potentielt set hele verden. Det kinesiske

Center for China and Globalization (CCG) har netop, lige i rette tid for Trumps indtræden i embedet, udgivet en rapport med titlen, »Trumps kommende æra: Udfordringer, muligheder og politiske svar«, og i hvilken man anbefaler samarbejde.¹ Dette er, iflg. rapporten, endda nødvendigt, hvis Trump vil genoplive den amerikanske økonomi i det omfang, han har bebudet, fordi der i USA findes for mange mennesker, der ikke virkelig vil ændringen. De amerikanske foretagender bør ikke forpasse de store muligheder, der ligger i samarbejdet med nationerne langs med den Nye Silkevej og den endnu større mulighed for samarbejde med selve Kina.

Det samme tilbud fra Kinas side om samarbejde er i over tre år gentagne gange også blevet udtrykt over for Tyskland, og mange lande i Øst- og Centraleuropa, såvel som også Grækenland, Portugal og Schweiz, har allerede erkendt deres fordel i samarbejdet med den Nye Silkevej. Det er måske en historisk ironi, at netop Trumps valgsejr også i Tyskland fører til denne erkendelse: Avisen *Bayrische Staatszeitung* foreslår, i betragtning af mange europæeres frygt for følgerne af Trumps økonomiske politik, at man griber til seriøse handelsalternativer. Ifølge avisen ville Kina med sin Nye Silkevej skabe et eurasiske økonomisk rum, i hvilket ikke blot Kinas milliardstærke befolkning, men også de 60 samarbejdsnationer ville byde på et enormt behov for tyske og bayerske produkter og tjenesteydelser. Og der ligger yderligere muligheder i at samarbejde med Kina omkring de fremvoksende stater i Afrika, skriver avisen.

Alternativet til »Amerika først« ligger i dette internationale samarbejde mellem alle nationer, til gensidig fordel for alle. Amerika har et presserende behov for en Ny Silkevej, der, fra Chiles og Argentinas sydspids, gennem Syd- og Mellemamerika, over Alaska og via en tunnel gennem Beringstrædet, vil forbinde det amerikanske kontinent med det eurasiske kontinent. Den økonomiske opbygning af det krigshærgede Mellemøsten og Sydvestasien, såvel som Afrika, stiller hele verden over for så alvorlige udfordringer, at de europæiske nationer, sammen med Rusland, Kina, Indien, Japan og USA, må tackle denne opgave.

Dette er det program, som (det tyske parti) Bündnis 90/Deutsche Grüne har arbejdet på i mere end et kvart århundrede: »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.² Der er al mulig grund til at være optimistisk med hensyn til, at 2017 bliver året, hvor dette program vil blive konsolideret som det økonomiske grundlag for dette Nye Paradigme.

Slut dig til Schiller Institutets arbejde!

¹ »Trumps Coming Era: Challenges, Opportunities and Policy Responses«, se <http://en.ccg.org.cn/ccg-report-trumps-coming-era-challenges-opportunities-and-policy-responses/>

² Se: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=2661>